

പിച്ചുകുറുക്കൻ കൗശലക്കാരനാണ്. കാട്ടിൽ അലഞ്ഞു നടന്ന ഭക്ഷണം കണ്ണെത്തുവാൻ അവൻ താർപ്പയ്ക്കുമ്പു. ആരേങ്കി ലും ചങ്ങാത്തം കുട്ടി അവരുടെ ഒരു ദാരുത്തിൽ ജീവിക്കാനാണ് ഈഷ്ടം.

അങ്ങനെ
പാച്ചു ശീർ
സിംഹത്തിന്റെ
കൂടുകാരനാ
യി. ശീർ സിം
ഹത്തിനാ
യി ഇരുക്കെളു
കണ്ണെത്തി
ദ്രോകാരനെ
പോലെ വിവ
രം ശീർ സിംഹത്തിന്റെ അടുത്തത്തി
ക്കും. സിംഹം ഓടിയെത്തി ഉടനെ ചാ
ടിവീസ് കൊന്നുകഴിഞ്ഞാൽ ഒരു പക്ഷ്
പാച്ചുകുറുക്കൻ കിട്ടും. അധാനമില്ലാ
തെ ജീവിതം കുശാലായി പോകുന്ന
നേരത്താണ് അത് സംഭവിച്ചത്.

ഒരു ദിവസം ശീർ സിംഹം ഇരപിടി
കാനുള്ള മരണപ്പൂച്ചിലിൽ വലിയൊ
രു പാറപ്പുത്തു നിന്ന് വീണു. ജീവൻ
തിരിച്ചുകീടിയെക്കില്ലും കാലുകൾ പൊ
ടിപ്പോയി. അതോടെ പട്ടിഞ്ഞിലായി.
ഇരപിടിക്കാൻ പറ്റാതെവന്നു. കിട്ടു
ലായി.

ഈ ശീർസിംഹത്താടാപ്പും നിന്നി
ട്ട് കാരുമില്ലെന്ന് പാച്ചു തീരുമാനിച്ചു.
അവൻ പുതിയ ചങ്ങാതിയെ തേടി.
ചോപ്പൻ കടുവയെ കണ്ണ് പരസ്പരം
സഹായിച്ചു മുന്നോട്ടുപോകുന്നതിനെ
പറ്റി സംസാരിച്ചു.

ശീർ സിംഹത്തെ വിട്ടുപോരാനു
ണ്ടായ കാരണമെന്തെന്ന് ചോപ്പൻ
കടുവ ചോദിച്ചു.

പാച്ചുകുറുക്കൻ കാരും പറഞ്ഞു.

അത് കേടുപോൾ
ചോപ്പൻ ദേശ്യം
വന്നു. ആപത്ത്
കാലത്ത് സഹാ
യക്കാതെ ശീർ
സിംഹത്തെ വിട്ട്
സ്വന്നം കാരും
നോക്കി പോന്ന
പാച്ചുവിനോട്
ചോപ്പൻ ദേശ്യ

തേരോടെ പറഞ്ഞു:

“നിനെ അരികലും എനിക്ക് സ്വനേ
ഹിതനായി വേണെ. ആപത്ത് വരു
സോൾ സഹായിക്കാതെവൻ സ്വനേ
ഹിതനല്ല. ഇത്തരും കാലം ശീർ ചേ
ടൻ നിനെ സഹായിച്ചു. ഇനിയുള്ള
കാലം നീ അവൻ വേണെ ഭക്ഷണം
എത്തിച്ചുകൊടുത്തെ പറ്റു. ഇല്ലെങ്കിൽ
നോൻ നിന്റെ കമ കഴിക്കും. ഇനി മു
തൽ അത് നിന്റെ കടമയാണ്. ഉടനെ
പോകു. ശീർ ചേടൻ പട്ടിഞ്ഞി കിടന്ന്
ചാക്കും മുന്നേ വേണ്ടത് എത്തിച്ചുകൊ
ടുക്കു.” ചോപ്പൻ കടുവ അലറി
പറഞ്ഞു. പേടിച്ചു വിരിച്ച പാച്ചുകു
റുക്കൻ തന്റെ തലയിൽ വന്നുവീണ
പുതിയ ജോലിലാരവുമായി തിരി
ത്തുനടന്നു; മറ്റാരു വഴിയുമില്ലാതെ.